

Debreceni Ítéltábla

Pkf.I.20.154/2026/2. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Barbalics Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Barbalics István ügyvéd) által képviselt kérelmező neve (cím) kérelmezőnek – a K.-né dr. Sz. J. elnök által képviselt kérelmezett neve (cím) kérelmezettel szemben vagyoni elégtétel megfizetése iránt indított nemperes eljárásban a Debreceni Törvényszék 10.Pk.21.530/2025/9. számú végzése ellen a kérelmező részéről 10., a kérelmezett részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán meghozta a következő

v é g z é s t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, és a kérelmezett tőkefizetési kötelezettségét felemeli 1 498 000 (egymillió-négyszázkilencvennyolcezer) forintra, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezőt, hogy fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára legkésőbb e végzés meghozatalától számított 60 (hatvan) napon belül 44 472 (negyvennégyezer-négyszázhetvenkét) forint meg nem fizetett fellebbezési illetéket, amelynek során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Megállapítja, hogy 24 846 (huszonnégyezer-nyolcszáznegyvenhat) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

E végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a kérelmező jogutódként peres fél a jogelődje által eredetileg 2005. június 6-án a Sz.-i Városi Bíróságon Pk.51.5./2005. számon előterjesztett fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelemmel indult, jelenleg – többszöri áttételt, kijelölést, egyesítést és többszöri felfüggesztést követően – a K.-i Járásbíróságon 1.P.20.2./2025. számon folyamatban lévő perben (a továbbiakban: alapügy).

[2] A kérelmező 1/2 arányban örököse a 2014. augusztus 8-án elhunyt jogelődjének, amely jogutódlás tényét 2025. augusztus 15-én jelentette be az alapügyben eljáró bíróságnak a 2025. február 14-én kelt póthagyatékátadó végzés egyidejű csatolásával. Ez alapján a 2025. szeptember 23-án jogerőre emelkedett végzéssel állapították meg a jogutódlás tényét. Az

alapügyben eljáró bíróság ezt megelőzően 2008. május 8-tól 2025. június 12-ig felfüggesztette a per tárgyalását.

[3] A kérelmező a megváltoztatott kérelmében 2 980 400 Ft vagyoni elégtétel megfizetésére kérte kötelezni a kérelmezettet az alapügy 2025. október 31-ig tartó időtartamára. A másodfokú eljárás szempontjából jelentőséggel bíró hivatkozása szerint jogutódként is megilleti a jogelődjének a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 7. §-ának (1) és (2) bekezdései alapján járó vagyoni elégtétel egésze, azt pedig vitatta, hogy az alapügy számított időtartamából bármilyen levonás indokolt lenne.

[4] A kérelmezett az elleniratában kérte a kérelem elutasítását. A másodfokú eljárás szempontjából jelentőséggel bíró védekezése szerint a többszöri felfüggesztés eredményezte az alapügy elhúzódását. Hivatkozott arra is, hogy a kérelmező jogelődjének halála és a kérelmező jogutódlásának megállapítása között (4065 napig) a kérelmező, illetőleg a jogelődje nem volt fél az eljárásban. A Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján kérte levonni a hagyatékátadó végzés, de legkésőbb a póthagyatékátadó végzés jogerőre emelkedését követő 30 nap elteltétől a jogutódlás bejelentéséig számított időtartamot is.

[5] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett végzéssel kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 1 477 400 Ft-ot és 37 280 Ft „perköltséget”, amelyet meghaladóan elutasította a kérelmet. Kötelezte a kérelmezőt 44 736 Ft illeték megfizetésére és megállapította, hogy 44 736 Ft eljárási illeték az állam terhén marad.

[6] A végzés másodfokú eljárás szempontjából jelentős indokolása szerint a számított időtartamból a 2025. június 13-tól szeptember 23-ig eltelt 103 nap levonását tartotta indokoltnak. E levonást azzal indokolta, hogy bár kétségtelen tény, hogy a kérelmező jogelődje „20.augusztus” (helyesen: 2014.) 8-án elhunyt és a hagyaték átadása után az eljárás folytatása kérelmezhető lett volna, az eljárás 2025. június 12-ig felfüggesztés alatt állt, így bár volt kimutatható késedelem a kérelmező oldalán, az nem okozta az eljárás elhúzódását 2025. június 12. napjáig (hasonlóan foglalt állást a BDT2025. 4958. számú eseti döntés). A felfüggesztés megszűntét követően a jogutódlás jogerős megállapításáig – bár folytak egyéb perbeli cselekmények is – az eljárás elhúzódásához hozzájárult, hogy a kérelmező a jogutódlás tényét nem jelentette be.

[7] A végzés indokolásában szerint továbbá a kérelmezőt mint örököst a jogelődje után számított vagyoni elégtétel 1/2-e illeti meg, mert a vagyoni elégtétel összege nem többszöröződik meg a jogutódlás miatt, ugyanakkor a jogelőd teljeskörű jogutódlának minősül, ezért a sérelmezett eljárást úgy kell tekinteni, mintha mindvégig ő maga vett volna abban részt (BDT2023. 4700.), ezért a jogutódlás megállapításának napjáig öröklése arányában, azt követően pedig saját jogon jogosult a vagyoni elégtételre.

[8] Mindezek miatt a kérelmező jogutódként 7311 napra 1 460 000 Ft, az azt követő 38 napra saját jogán 15 200 Ft, összesen 1 475 200 Ft vagyoni elégtételre jogosult. Az ebből adódó („a kérelmezőre kedvezőtlenebbül 50-50%”) pernyertesség-pervesztesség arányára tekintettel rendelkezett a 89 472 Ft meg nem fizetett eljárási illeték és a „perköltség” viseléséről. A kérelmező felszámított 74 560 Ft ügyvédi munkadíjat a bírósági eljárásban

megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. §-a (1) bekezdésének a) pontja és (3) bekezdése alapján, amelynek mérséklésére a végzésben részletezettek szerint nem látott okot.

[9] A kérelmező a fellebbezésében kérte a végzés részbeni megváltoztatását és a vagyoni elégtétel 2 980 400 Ft-ra, valamint a „perköltség” 37 280 Ft-tal történő felemelését. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság alaptalanul vonta le a per számított időtartamából a 2025. június 13. napjától 2025. szeptember 23. napjáig terjedő 103 napot. Indokolt volt ugyanis az az előkészületi idő, amely alatt a bejelentés megtörtént, ráadásul e késedelem nem akadályozta az alapügy folytatását, hiszen a bíróság sem állapította meg a félbeszakadást, és azóta az elsőfokú ítéletet is meghozta. Sérelmezte a vagyoni elégtétel jogutódok közötti megosztását is. Hivatkozása szerint az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) következetes gyakorlata szerint a jogutódokat az eljárás kezdő időpontjától az EJEB-eljárás kezdő időpontjáig terjedő időtartamra megilleti a kompenzáció. Az EJEB a fellebbezésben hivatkozott döntéseivel a hazai bírósági eljárásokban megtörtént jogutódlás esetén mindenkor és minden örökösnek elismeri a teljes bírósági eljárási szakaszra a jogelőd jogán a jogosultságát a többi peres félnek megítélt kártérítési összeggel azonos mértékben, a jogutódok számától függetlenül. A hazai jogi szabályozás is összhangban áll ezzel a gyakorlattal. A perrendi szabályok szerint a jogutód a jogelődjének a helyébe lép. Ez azt jelenti, hogy a kérelmező – jogelődje jogán és a halál pillanatában, anyagi jogi jogutódlással, majd perbeli jogutódlással – az alapper felperese. A jogutódot eljárásjogi szempontból úgy kell tekinteni, mintha kezdettől fogva ő járt volna el a perben, amiből az is következik, hogy a jogfolytonosnak minősülő jogutódot megilleti a vagyoni elégtétel iránti követelés egésze. A Pevtv. sem tartalmaz olyan megszorító, korlátozó rendelkezést, amely szerint jogutódlás esetén, amennyiben nem egy jogutód lép a jogelőd helyébe, akkor több jogutód vagyoni elégtételhez való joga csökkent vagy hogy az alapügyet a jogutódlás szempontjából fel kellene osztani. A perjogi jogutódlás megállapításával a kérelmező jelenleg is felperese a folyamatban lévő alapügynek. Ennek megfelelően mint alapjogi sérelemnek az áldozata, a vagyoni elégtételre jogosult. A Kúria Pfv.III.21.108/2016/9. számú precedensképes ítéletének és az Alkotmánybíróság 23/2018 (XII.28.) AB határozatának a felhívásával kiemelte, hogy ezen alanyi joga korlátozásának törvényi alapja nincs, az elsőfokú bíróság jogértelmezése törvény- és alaptörvény-ellenes is. Az EJEB joggyakorlatában sincsenek olyan ítéletek, amelyek ezt a joggyakorlatot igazolnák.

[10] A kérelmezett a fellebbezésben kérte az elsőfokú végzés részbeni megváltoztatását és 669 800 Ft-ot meghaladóan a kérelem elutasítását és a „perköltség” mérséklését. Hivatkozása szerint a Pevtv. 7. §-ának (1) bekezdése szerint a félnek jár vagyoni elégtétel, azonban a jogelőd 2014. augusztus 8-i halálát követően 2025. szeptember 23-ig (4065 napig) senki nem járt el senki az alapügyben, aki félnek minősülne. Másodlagosan arra hivatkozott, hogy a kérelmező a jogelőd 2014. augusztus 8-i halálát követő 18 hónap után, 2025. augusztus 25-én jelentette be a jogutódlást, ezért a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján nem számítható bele a jogelőd halálát követő 18 hónaptól a bejelentéséig eltelt 3487 nap. Álláspontja szerint nem a felfüggesztés akadályozta az alapügy érdemi előrehaladását, mert a kérelmező jogelődjének halála miatt az alapügy a törvény erejénél fogva szakadt félbe, amely alatt a bíróság sem tudott hatályos perceseekményt végezni, azonban erről a bíróság a kérelmező bejelentésének hiányában nem szerzett tudomást, amely a kérelmező érdekkörében merült fel, ezért a bíróság a felfüggesztés tárgyában sem intézkedhetett a jogutód perbelépéséig.

[11] A kérelmezett a kérelmező fellebbezésére tett észrevételében kérte az elsőfokú bíróság végzésének a saját fellebbezése szerinti megváltoztatását és a kérelmező „fellebbezési indokainak elutasítását”. Álláspontja szerint a jogutódok perbelépésével a „kártalanítás” összege nem többszöröződik, az EJEB pedig nem foglalt állást ebben a jogkérdésben.

[12] A kérelmező a kérelmezett fellebbezésére tett észrevételében kérte annak az „elutasítását”. Az elsőfokú végzés indokai mellett részben megismételte a saját fellebbezésének indokait is.

[13] A kérelmező fellebbezése kisebb részben megalapozott, a kérelmezett fellebbezése megalapozatlan.

[14] Az ítéltábla fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú végzésnek a kérelmezettet 669 800 Ft vagyoni elégtétel erejéig marasztaló rendelkezését.

[15] Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság feltárta az ügy érdemi elbírálásához szükséges tényállást, amelyből azonban részben, az alább kifejtettek szerint téves jogi következtetésre jutott.

[16] Az ítéltábla – részben az elsőfokú bíróság által is hivatkozott határozataiban – már számos alkalommal foglalkozott a vagyoni elégtételhez való jogosultsággal és az ahhoz kapcsolódó jogutódlással (pl. Pkf.II.20.142/2026/2. számú végzés). Ennek kapcsán következetes és állandó értelmezést alkalmazott, amely során nem került ellentétbe a nem vagyoni sérelmek kompenzálását érintő bírósági gyakorlattal, valamint az észszerű idő sérelmének kompenzálásával kapcsolatos hazai alkotmánybírósági és EJEB gyakorlattal sem. Az alapjogi jogsérelem miatti bírósági eljárás kezdeményezése nem a sérelmet elszenvedett személyéhez kötött. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 2:54. §-ának (1) bekezdésén alapuló személyiségi jogok akár élők közötti, akár halál esetére szóló jogutódlásának kizártságával szemben a személyiségi jognak nem minősülő észszerű időn belüli eljáráshoz való jog alapjogi sérelme esetén olyan jogszabályi rendelkezés nincs is, amely szerint az ezen alapuló igények személyhez kötődnek, ezért egyébként is az élők közötti és a halál esetére szóló anyagi jogi jogutódlás sem kizárt. Ebből következően azok a kérelmező fellebbezésében felhívott bírósági döntések, amelyek a személyiségi jogok megsértése miatti igényekre vonatkoznak, a vagyoni elégtétel iránti ügyekben értelemszerűen nem lehetnek irányadók.

[17] A Pevtv. 7. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy vagyoni elégtétel jár a félnek, ha a bírósági eljárás észszerű határidőn belül történő befejezéséhez fűződő alapvető joga sérül. A vagyoni elégtételhez való jog alapja, hogy az eljárás figyelembe vehető időtartama meghaladja a törvényben meghatározott észszerű időtartamot és annak érvényesítésére a fél jogosult. A törvényi rendelkezésekből egyértelműen következik, hogy amennyiben valamelyik fél a perbe annak későbbi szakaszában lép be, azonban a per figyelembe vehető időtartama meghaladja annak észszerű időtartamát, úgy vagyoni igény érvényesítésére válik jogosulttá, függetlenül attól, hogy a perbeli részvételét követő időszak önmagában nem haladja meg a törvényi észszerű időtartamot.

[18] A vagyoni elégtétel intézményét a jogalkotó az EJEB Gázsó kontra Magyarország ügyben meghozott ítéletében foglalt felhívás alapján, az Emberi Jogok Európai Egyezményének 13. cikkében foglalt követelmény teljesítése érdekében vezette be a jogrendszerbe. Mivel a jogintézmény bevezetésére az Emberi Jogok Európai Egyezményének végrehajtása érdekében került sor, ezért a törvény alkalmazása során figyelemmel kell lenni az EJEB gyakorlatára is. Ugyanakkor a hatékony nemzeti szabályozás a tisztességes eljárás követelményének érvényesülése érdekében egymástól eltérő is lehet: az EJEB a Szaxon kontra Magyarország ügyben (no.54421/21.) a Pevtv. szabályozását és kialakított gyakorlatát kellően hatékornynak találta.

[19] Helyesen vette alapul az elsőfokú bíróság, hogy a jogutód a perből elbocsátott jogelődjének helyébe lép; a jogelőd elbocsátásáig végzett perbeli cselekmények és az addig meghozott bírói határozatok vele szemben is hatályosak [az alapperben alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 62. §-ának (3) bekezdése]. A perrendtartás a jogutódot eljárásjogi szempontból úgy tekinti, mintha kezdettől fogva ő járt volna el a perben, a jogutódlással a perben a teljes körű jogfolytonosságot kívánja biztosítani. Mindebből következően a vagyoni elégtétel iráni követelés – eltérő törvényi rendelkezés vagy a felek eltérő megállapodása hiányában – a jogfolytonosnak minősülő jogutódot illeti meg a Pevtv. alapján számítandó, vagyoni elégtétel alapjául szolgáló teljes időtartamra. Ezért a kérelmező érvényesíthette a perbeli jogelődjének perbeli részvételére eső időtartamára is a vagyoni elégtételt, de nem azért, mert a vagyoni elégtétel iráni követelés tekintetében következett be – anyagi jogi – jogutódlás, hiszen a jogelődöt ilyen követelés a halála időpontjában nem is illette meg, hanem azért, mert az eljárásjogi, teljes körű jogutódlás folytán úgy kell tekinteni, mintha az eljárásban mindvégig maga a kérelmező vett volna részt (pl. BDT2023. 4700). Ez alóli kivétel, hogy ha a jogutód nem lép a jogelőd helyébe, mert azt a perből nem bocsátják el, így nem következik be teljes alanycsere, úgy a jogutód csak a perbelépésétől jogosult vagyoni elégtételre (Debreceni Ítéltábla Pkf.I.20.101/2024/2. számú végzése).

[20] A bírói gyakorlat abban is állást foglalt, hogy az eljárási többes jogutódlás esetén – az előzőek szerint nem vitatva, hogy a jogutód perbeli részvételétől az észszerű idő megsértése a saját sérelme – a jogelődöt megillető vagyoni elégtétel a jogutódokat együttesen vagy egészében külön személyenként illeti meg, utóbbi esetben voltaképpen megtöbbszörözve a vagyoni elégtétel összegét. A Pevtv. a jogutódlás tekintetében semmilyen szabályt nem tartalmaz, ezért több jogutódot megillető vagyoni elégtételre jogosultság meghatározása során a bíróságoknak tekintettel kellett lenni az Alaptörvény 28. cikkéből és a Pevtv. 9. §-a (4) bekezdésének utaló szabálya értelmében a Pp. Preambulumából is következő iránymutatásokra, különösen a magánjogi jogviták tisztességes eljárás elvén nyugvó rendezésének és az anyagi jogok hatékony érvényre juttatásának az elismert céljára. Ennek során kiemelten kellett értékelni, hogy a jogalkotó a vagyoni elégtételt az igazságszolgáltatási tevékenység hatékonyságának ösztönzése, a polgári peres eljárások elhúzódásával szembeni hatékony jogorvoslat megteremtése céljából vezette be és egy olyan modellt alkotott, amely számszerűsíthetően az eljárás időtartamához és a jogosultak perbeli részvételéhez kapcsolta annak mértékét.

[21] A kérelmező jogelődje pedig napi 400 Ft vagyoni elégtételre és nem napi 2X400 forint vagyoni elégtételre vált jogosulttá a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel mértékéről és a kifizetendő összeg számításának szabályairól szóló 372/2021. (VI. 30.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 1. §-ának (2) bekezdése

alapján. A jogutód kérelmező észszerű időn belüli befejezéshez való joga a személyében csak akkortól érvényesülhetett, hogy félként a perben részt vesz, azt megelőzően csak a jogelődje perbeli részvétele miatt lett jogosult vagyoni elégtételre. Az alapjogi sérelem ugyan nem osztható, azonban ezt a sérelmet a perbe lépéséig nem a kérelmező, hanem a jogelődje szenvedte el, azaz erre az időre nem az ő jogsérelmét kell kompenzálni, hanem a jogutódlás folytán vált jogosulttá a jogelődjének erre az időre járó vagyoni elégtételére. Az a jogkövetkezmény, hogy az eljárásjogi jogutódlás folytán úgy kellett tekinteni, mintha az eljárásban mindvégig részt vett volna, nem eredményezheti, hogy több vagyoni elégtételre lenne jogosult, mint amely jogelődjét összesen megillette volna. Az ellenkező értelmezés ahhoz a nyilvánvalóan nem támogatható helyzethez vezetne, hogy az eljárás elhúzódásáért felelős bíróság fizetési kötelezettsége nem attól függene, hogy hány fél részére okozott sérelmet, hanem hogy a sérelmet szenvedett félnek hány jogutódja van. Ha a perben részt vett félnek több jogutódja van, akkor az egyes jogutódok a perbelépésük engedélyezéséig nem a jogelődjüket megillető vagyoni elégtétel egészére, hanem erre az időszakra együttesen jogosultak arra a vagyoni elégtételre, amely jogelődjüket összesen megillette volna. A jogutódlás nem eredményezheti a jogszabály szerint járó vagyoni elégtétel megsokszorozódását (pl. Debreceni Ítéltábla Pkf.I.20.313/2025/2. és Pkf.II.20.125/2026/2. számú végzései).

[22] Nem mond ennek ellen az EJEB hivatkozott gyakorlata sem. A kérelmező által felhívott ügyekben, amelyek esetében az állam megállapodás keretében vállalt fizetési kötelezettséget a kérelmezők felé, a bíróság határozata csupán annyit tartalmaz, hogy az egyezséget a bíróság tudomásul vette, de a jogutódot megillető követelés általános szabályairól irányadó rendelkezéseket nem tartalmaz. Az EJEB által megítélt igazságos elégtétel összegére részletes, a kártérítés összegét előre is konkrétan meghatározhatóvá, kiszámíthatóvá tévő szabályozás nincs is, még annak figyelembevételével sem, hogy a bíróság törekszik a kártérítés összegére standardizált szabályok kialakítására. Az összecszerűség egyedi mérlegelése mellett ezért nem tehető olyan megállapítás, hogy az EJEB kötelezően a jogutódok számától függetlenül azonos mértékű jóvátétel ítélendő meg. A Pevtv. alapján megítélt vagyoni elégtétel összege a figyelembe vehető napok számának és a Korm. rendeletben meghatározott konkrét napi tételnek a szorzata; ekként utóbbi esetben határozható meg egyértelműen, hogy a jogelődot milyen mértékű vagyoni elégtétel illetné meg. Nem következik ellenkező eredmény a hivatkozott magyarországi bírósági és alkotmánybírósági gyakorlatból sem. A Kúria felhívott döntése egyrészt nem alapjogvédelmi, hanem személyiségvédelmi pénzbeli szankció jogutódlásában foglalt állást, másrészt nem is foglalkozott az összegnek a jogutódok közötti megosztásával. Az Alkotmánybíróság pedig a tisztességes eljárás követelményét és ezzel kapcsolatban a bíróságokra irányadó értelmezési követelményeket elemezte, de nem érintette a jogutódlás kérdéskörét.

[23] A kérelmezettnek a jogutódlással kapcsolatos fellebbezési hivatkozása sem volt helytálló. Éppen az előzőekben részletezett jogfolytonosságból következően nem lehet figyelmen kívül hagyni azt az időszakot, ami a jogelőd halála és jogutódlás jogerős megállapítása között eltelt, hiszen a jogutódlás alapján úgy kell tekinteni, mintha az eljárásban mindvégig maga a jogutód vett volna részt. Az ellenkező értelmezés szembekerülne a vagyoni elégtétel szankciós jogalkotási céljával, hiszen jogkövetkezmény nélkül maradna a félbeszakadással és a jogutódlással kapcsolatos időmúlás, holott a Pevtv. rendszerében a 2. §-ának (1) bekezdésében írt, az elsőfokú eljárás kezdőnapjától az eljárást befejező jogerős határozat közlésének napjáig tartó számított időtartamban nincsenek vagyoni elégtételre alapot adó szünetek.

[24] A kérelmezettnek a jogutódlás késedelmes bejelentésével kapcsolatos további levonás iránti fellebbezési hivatkozása sem volt helytálló. Következésképpen abban a – részben az elsőfokú végzésben is hivatkozott – bírói gyakorlat, hogy önmagában az a tény, hogy a kérelmező a perben az eljárási kötelezettségeit nem teljesítette, még nem ad alapot a vagyoni elégtétel alapjául szolgáló időtartamból levonásra, csak akkor, ha kifejezetten ebből a kötelezettségzegésből következően – és nem más okokból is – telt el szükségtelenül a figyelmen kívül hagyni kért időtartam (pl. Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.155/2023/2. és Pkf.II.20.041/2025/3. számú végzései) A felszámolási eljárásra tekintettel elrendelt felfüggesztés időtartama alatt joghatályos cselekmények nem folyhattak, ezért addig ez bizonyosan nem okozhatta az eljárás elhúzódását.

[25] Az ítéltábla hangsúlyozza ezzel összefüggésben azt is, hogy egyrészt a kérelmezett maga is azt állította az elleniratában (5. oldal), hogy a felfüggesztések eredményezték az eljárás elhúzódását, és bár másodlagosan hivatkozott a jogutódlás késedelmes bejelentésére, a félbeszakadás és a felfüggesztés jogi kapcsolatára vonatkozó védekezést először a fellebbezésben tett, amelyre azonban a másodfokú eljárásban már nem volt lehetősége [Pp. 373. §-ának (1) bekezdése]. Az ítéltábla a teljesség kedvéért utal azonban ezzel összefüggésben arra is, hogy ebben az eljárásban nem bírálható felül az alapügyben eljáró bíróság pervezetésének helyessége, az esetlegesen elkövetett eljárási szabálysértés ugyanis nem vizsgálható és nem vehető figyelembe a kérelmezett javára (pl. Debreceni Ítéltábla Pkf.I.20.113/2026/2. számú végzés).

[26] A kérelmező azonban az előzőekben kifejtett okokból eredményesen hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság alap nélkül vont le a per számított időtartamából a 2025. június 13. napjától 2025. szeptember 23. napjáig terjedő 103 napot. Túl azon, hogy a kérelmező mulasztása eleve csak a jogutódlás 2025. augusztus 25-i bejelentéséig jöhetett szóba, amely időtartamon belül a 2025. július 15-től eddig terjedő időszak törvénykezési szünetként egyébként sem számít a határidőkbe [1952. évi Pp. 104/A. §-ának (1) bekezdése], a kérelmezett a felfüggesztett eljárás folytatását követő időtartamra vonatkozóan egyébként sem tett arra vonatkozó előadást, hogy a bejelentés megtörténtéig miért történt volna szükségtelen időmúlás. Az elsőfokú végzés nem fellebbezett megállapítása szerint ugyanis ekkor is „folytak egyéb perbeli cselekmények”, így nem merült fel olyan eljárási cselekmény, amelyet éppen a kérelmező késedelmesnek állított bejelentése folytán lehetett volna csak késedelmesen elvégezni. Mindazonáltal az elsőfokú bíróság sem határozta meg, hogy miben járult volna hozzá az eljárás elhúzódásához, hogy a kérelmező a jogutódlás tényét nem jelentette be a bírósághoz. Mindezek eleve azt feltételezték volna, hogy a kérelmezett a Pevtv. 14. §-a (2) bekezdésének f) pontja alapján levezesse az elleniratban, hogy ebben az időszakban milyen eljárási cselekmények történtek és ezek közül melyek azok, amelyeket a jogutódlás bejelentésének elmaradása miatt esetlegesen 2025. szeptember 23-a (augusztus 25-e) után meg kellett ismételni, hiszen kizárólag így igazolhatta volna, hogy a jogutódlás késedelmes bejelentése mekkora szükségtelen pertartam-növekedést okozott. Mivel azonban a kérelmezett erre az elleniratában nem tért ki, a Pevtv. 15. § (3) bekezdése alapján nem lehetett figyelmen kívül hagyni a 2025. június 13-tól szeptember 23-ig eltelt időszakot sem.

[27] Mindezek miatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének a fellebbezett részét részben megváltoztatta a Pp. 389. §-a szerint alkalmazandó 383. § (2) bekezdése alapján, és mellőzve a 103 nap levonását – az erre az időszakra eső mértéknek a kérelmező mint jogutód

javára járó $\frac{1}{2}$ résznek megfelelő – $(103 * 400 / 2 =) 20\,600$ Ft-tal, $1\,498\,000$ Ft-ra felemelte a kérelmezettet terhelő vagyoni elégtétel összegét, egyebekben az elsőfokú végzést helybenhagyta figyelemmel az alábbiakra is.

[28] Ugyan a kérelmező fellebbezésének részbeni eredményessége folytán megváltoztak az elsőfokú pernyertességi arányok, ennek mértéke minimális: az elsőfokú bíróság által meghatározott 50% helyett (az eredetileg követelt $2\,982\,400$ Ft alapulvételével $1\,498\,000 / 2\,982\,400 =) 50,2\%$, amely a kérelmező javára a Pp. 83. §-ának (2) bekezdésére figyelemmel nem indokolja a megítélt elsőfokú eljárási költség és az eljárási illeték összegének megváltoztatását. A kérelmezett pedig bár a fellebbezésében kérte az elsőfokú eljárási költség mérséklését, minthogy az ő alaptalan fellebbezése folytán nem változott a felek pernyertességének aránya, ebből az okból nem volt helye a kérelmezőnek megítélt eljárási költség mérséklésére.

[29] A kérelmezett $807\,600$ Ft pertárgyértékű fellebbezése egészében eredménytelen volt, míg a kérelmező $1\,503\,000$ Ft pertárgyértékű fellebbezése $20\,600$ Ft erejéig volt eredményes. A kérelmezett nem terjesztett elő másodfokú költség iránti igényt, a kérelmező pedig sem a fellebbezésével, sem a kérelmezett fellebbezésére tett észrevételével kapcsolatban nem szabályszerűen számította fel az eljárási költségét, az ugyanis nem felelt meg a Pp. 81. §-ának (2) bekezdésében rögzítetteknek. Az előbbi esetben a konkrét jogszabályhely, az utóbbi esetben a jogszabályi felhívás nélkül általánosságban előadott kérelme nem tekinthető annak, hiszen a felszámítás sem a költség összegét, sem a pontos jogszabályi rendelkezésre utalást nem tartalmazza. Ezért az ítéltáblának nem kellett rendelkeznie a másodfokú eljárási költségekről.

[30] A kérelmező a másodfokú pervesztességére jutó $(1\,503\,000 - 20\,600 = 1\,482\,400$ Ft $* 3\% =) 44\,472$ Ft fellebbezési illetéket a Pp. 102. §-ának (1) bekezdése alapján köteles viselni. Az ennek megfizetésére vonatkozó rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 78. §-ának (4) bekezdésén, valamint a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (2a) bekezdésein alapul. A kérelmezett pervesztességére jutó $(807\,600 + 20\,600 = 828\,200 * 3\% =) 24\,846$ Ft fellebbezési illeték a kérelmezett személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján marad az állam terhén.

Debrecen, 2026. április 7.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró